ל) וכל זה לא גרס (ל רש"י אלא גרס ולא אמרן

יכו׳ משום דמשולל הבנהן,

ב) והא דנקט כעובי דינר

דף לט. ד"ה נתן וב"מ דף

. מל: ל"ה אחל ובשבועות

מד: ד"ה התקבלת ובובחים

קטו: ד"ה גבה ובבכורות

נ. ד"ה דמודבנאו. ג) לעיל

מח: וש"ג, ד) רש"ל מ"ז, ד) [ז"ל הב"י סי לג

ומ"ם כבינו

ע"י המראה והלעטה כו׳

כ"כ הרא"ש בשם הגאונים ובנוסחחות דידן חיתה בגמ׳ בשם ר' זירה ודבר פשוט

הוא דהגה"ה היחה בגליוו

וקרא לה בשם רבי זירא],

ו ומומפחל פ"ג ה"ה

ו) [מוספתה פייג הייט] ע"ש], ז) [מוס' שס], ה) [מוספתה פייג הייג

ע"ש], **ט**) [עיין חוס' לקמן קכב: ד"ה עור הראש

קכב: ד"ה עור הראש וכו' על מעשה היה שואל

וכו' ע"ש וכך יש ליישב הכא], י) לקמן קכב. [זבחים

כת.] נדה נה., ל) ולקמן

בלשון],

הגהות הב"ח

מכב: מלד.

רד א ב מיי׳ פ״ו מהל׳ עשין סג טוש"ע יו"ד סי

מג סעי׳ ב: נוג טעי כ. רה ג ד מיי' פ״ח מהלי שחיטה הלי כו וע״ש ממג שם טוש"ע יו"ד סי מד סעי׳ ב: הד מיי׳ שם טוש״ע שם

סעי' ה: רז ו מייי שם הלי כג וע"ש בכ"מ סמג שם טוש"ע יו"ד סי' לג ס"א: רח ז מיי' שם הל' כה

סי מה סעי ה ז: סי מה סעי ה ז: רבו ח ט מיי פ״ח מהלי שחיטה הל״ט סמג שם טוש״ע יו״ד סיי לו רי י מיי׳ שם הל״י טוש״ע

סמג שם טוש"ע יו"ד

שם סעי' טו: ריא כ ל מ ג ם מיי פ"ט שם הל"ז וע"ש בכ"מ סמג שם טוש"ע יו"ד סי' נט סעי' א: רוב ע מיי׳ פי״ד מהל׳ המוקדשין מסולי

שימה מקובצת

למקום חריץ מאי ניהו חיוורא דתותי מתני: כעובי דינר זהב נ״ב עי׳[] -תוס׳ בכורות נ ע״א : **ג]** אף ר׳ ינאי ב״ר ישמעאל ניטל על פני כל השדרה וכולו וכו׳: ל] דקיימן צימחי צימחי טינרי טינרי: (] אף

רבינו גרשום אלא בקולשיה כלומר אלא בקולשיוו כלומו בקולשיה דטחול אבל אם ניקב בעובי שלו טרפה ואם נשתייר בה כלומר דלא ניקב לחוץ: . והרי מוגלא דכשר בריאה . (למפרע) (לעיל דף מח.) רב מתנה מליא רב מתנה מליא ואמו וב מותוו מלא מוגלא טרפה מים זכין כשרה ואמר ליה שמואל כי איתמר בההיא בכוליא . דכשרין הכא והכא. כלומר אמרת כל הפסול בריאה וכין דכשירין הכא והכא: הקטינה בדקה עד כפול כשרה בגסה עד כענבה בינונית כשרה: חרותה בעותה בידי שמים כלומר או מברקים או מרעמים. בידי אדם טרפה כלומר שרעתה אדת (מחרכו) או דור רטחה. אירטיא ארישא קאי ולקולא כלומר או שא קא זיקייא כיזכו דקאמר ת״ק בידי שמים כשרה ועליה אמר ר׳ שמעון בן אלעזר אף י. בידי כל הבריות כשרה או דקתני סיפא בידי אדם טרפה ועליה אמר ר׳ כל הבריות [טרפה] (כשרה א״ד אסיפא ולחומרא דקא תני סיפא בידי אדם טרפה ועליה אמר ר' שמעון בן

והרי מים זכים דכשרים הכא והבא. פ״ה לא ידענא מאי קושיא וי"ל דהכי פירושא והרי מים זכים דחתו מחמת לקותה וכשרים בכוליא ולא גמרינן ממוגלא ואם כן אין לדמות הטרפות זו לזו: בלשון יחיד אני שונה אותה. שבמשנה עלמה היה שונה

דברי רבי שמעון אבל אין לפרש משום דאתיא כיחידאה דמה בכך האמר בפ׳ החולך (יבמות דף מב:) סתם במתניתין ומחלוקת בברייתא הלכה כסתם י:

להביא

רב אשי שמרפות קא מדמית להדדי אין אומרים במרפות זו דומה לזו שהרי

חותכה מכאן ומתה חותכה מכאן וחיתה יומים זכין כשרים לא אמרן אלא

דצילי אבל עכירי מרפה וכי צילי נמי לא אמרן אלא דלא סריח אבל סריח

שרפה הכוליא שהקטינה בדקה עד כפול בגסה עד כענבה בינונית: יֹּ (נישל

לחי התחתון: ∘א"ר זירא ילא שנו אלא שיכולה לחיות על ידי לעימה והמראה

אבל אינה יכולה לחיות על ידי לעימה והמראה מרפה): נימלה האם שלה:

יתנא היא האם היא מרפחת והיא שלפוחית: וחרותה בידי שמים כשרה:

תנו רבנן יאיזוהי חרותה כל שצמקה ריאה שלה ייבידי שמים כשרה בידי

אדם מרפה רבי שמעון בן אלעזר אומר אף בידי מ כל הבריות איבעיא להו

רבי שמעון בן אלעזר ארישא קאי ולקולא או אסיפא קאי ולחומרא תא שמע

דתניא ״מחרותה בידי אדם מרפה רבי שמעון בן אלעזר אומר אף בידי כל

הבריות רבה בר בר חנה הוה קאזיל במדברא אשכח הנהו דיכרי דצמיק

ריאה דידהו אתא שאיל בי מדרשא אמרו ליה בקיימא אייתי משיכלי חיורי

ומלינהו מיא קרירי ואנחינהו מעת לעת אי הדרן בריין בידי שמים היא

וכשרה ואי לא מרפה בסיתוא אייתי משיכלי שיחומי ומלינהו מיא פשורי

ואנחינהו מעת לעת אי הדרא בריא כשרה ואי לא מרפה: הגלודה: תנו

רבנן הגלודה רבי מאיר מכשיר וחכמים פוסלים וכבר העיד אלעזר ספרא

ויוחנן בן גודגרא על הגלודה שפסולה אמר רבי שמעון בן אלעזר חזר בו

רבי מאיר מכלל דלרבי שמעון בן אלעזר פליג רבי מאיר בגלודה והתניא

מאמר רבי שמעון בן אלעזר לא נחלקו ר"מ וחכמים על הגלודה שפסולה.

וכבר העיד רבי אושעיא בנו של רבי יהודה הבשם לפני רבי עקיבא

משום רבי מרפון על הגלודה שפסולה ואם נשתייר בו כסלע כשרה אמר

רב נחמן בר יצחק מאי לא נחלקו לא עמד רבי מאיר במחלוקתו: אמר

מר אם נשתייר בו כסלע כשרה היכא אמר רב יהודה אמר שמואל יעל פני

השדרה כולה איבעיא להו דאריך וקטין דכי מצרף לה הוי כסלע או דלמא

ברוחב סלע על פני השדרה כולה תא שמע דפריש רבי נהוראי משמיה דשמואל

לברוחב כסלע על פני כל השדרה כולה רבה בר בר חנה אמר יראשי פרקים

רבי אלעזר בן אנמיגנום משום רבי אלעזר ברבי ינאי אמר ימקום מיבורו בעי

רבי ינאי בר' ישמעאל ניטל ח מָקום השדרה וכולו קיים ניטל מָקום טיבורו וכולו

קיים ניטלו ראשי פרקים וכולו קיים מאי יתיקו אמר רב כל העור כולו מציל

בגלודה חוץ מעור בית הפרסות ורבי יוחנן אמר אפילו עור בית הפרסות נמי

מציל בעא מיניה רבי אסי מרבי יוחנן עור בית הפרסות מהו ששיציל בגלודה

אמר ליה מציל אמר ליה למדתנו רבינו יאלו שעורותיהן כבשרן עור בית

הפרסות אמר ליה ∘אל תקנימני שבלשון יחיד אני שונה אותה ידתניא יהשוחם

את העולה להקמיר כזית מעור של תחת האליה חוץ למקומו פסול ואין בו

כרת חוץ לזמנו פגול וחייבין עליו כרת אליעזר בן יהודה איש איבלים אמר

משום רבי יעקב וכן היה רבי שמעון בן יהודה יי(איש) עִיכוֹםְ אומר משום רבי

שמעון אחד עור בית הפרסות ואחד עור הראש של עגל הרך ואחד עור

של תחת האליה וכל שמנו חכמים גבי מומאה אלו שעורותיהן כבשרן

(ש) למקום חריץ ש והיכא מקום חריץ לחיורא דתותי מתני א"ר נחוניא שאילתינהו לכולהו מרופאי דמערבא ואמרו לי הלכתא כרכיש בר פפא ולית הלכתא כרב עוירא 🌣 (דרב עוירא נמי) "לא אמרן אלא בקולשיה אבל בֹסומכיה מרפה יואי אישתייר ביה ס ∘כעובי דינר זהב כשרה אמרי במערבא כל הפוסל בריאה כשר בכוליא שהרי נקב פסול בריאה וכשר בכוליא וכל שכן היכא דכשר בריאה כשר בכוליא מתקיף לה ר' תנחומא וכללא הוא והרי מוגלא דכשר בריאה יופסול בכוליא והרי מים זכין דכשרים הכא והכא אלא אמר

אלו מרפות פרק שלישי חולין

למקום חריך. שהגידין מעורין שם והוא אמצעית הכוליא: טרופאי. מורי הוראות על הערפות: כרב עוירא. בניקב העחול: ולא

אמרן. דלית הלכתא כוותיה אלא דאינקב בקולשיה: בסומריה. בעוביו למעלה: ואי אשתייר. בעובי דופנו ולא יצא המחט לחוץ ויש

הגנה כנגדו כעובי דינר כשר: ו**ר"ש כו'.** דוקיא הוא דדייקנא ממילחייהו: **מוגלא כשרה בריאה**. כדאמרן (לעיל מח.) דקיימן לימחיה טינרי:

ופסול בכוליא. כדאמרן בריש פירקין (דף מס.) מליא מוגלא טרפה מים זכין כשרה ואוקימנא בכוליא: והרי מים זכין דכשרין הכא והכא.

מחליה מחמת חולי: היא האם. דמתני': היא טרפחת. דלקמן (דף נו:) הורו בטרפחת כרבי בזפק: היא שלפוחית. דחמר לעיל בפירקין (דף מת.): למקה. יבשה. ושדים לומקים מתרגמינן דדין יבשין (הושע ט): בידי שמים. מקול ברד ורעם: בידי אדם. שהבעיתה אדם לא הדרא בריא: כלם הבריות. שאגת אריה וקול שחל: ארישא האי. אף בידי חכל הבריות כבידי שמים: מ"ש. דאסיפא קאי: משיכלי היורי. של כלי חרם לבן: שהימי. שחורות ואינן מלננות כל כך כלבנות. ובלשון מורי שחימי של נחשת חיורי של חרס: מדקאמר חזר בו מכלל דמעיקרא הוה פליג: הנשם. מוכר בשמים: ואם נשתייר בו כסלע. על ידי אותו שיור מעלה ארוכה: דאריך. על פני כל אורך השדרה וקלר כחוט ומאי כסלע דקאמר דאי מצטרפת לאורכו ומשוית ליה עגול הוה כסלע: במקום טיבורו. בעינן כסלע: ראשי פרקים. בכל פרקי חוליותיה ועלמות השוק והירך בעינן ועור שתחת הזנב רך הוא ונפסל

לא ידענא מאי קושיא: אנא. לא

תימא כל שכן דאע"ג דנקב פסול

בריאה וכשר בכוליא איכא מידי דכשר

בריאה ופסול בכוליא דאין אומרים

בטרפות כו' דיש אבר שחולי זה קשה

לו ואין חולי זה קשה לו: שהרי חותכה

מכחן ומתה כו'. חתוך סימנין או כי

גיד לוארה ומתה חתוך כל כתפיה

וחיה: הקטינה. הכוליא הקטינה

תוספתה זבחים פ"ב ה"ב ע"ש], מ) [ל"ל איש כפר], נ) בס"א: קול, מ) [ועיי עוד חוס' לקמן עו. ד"ה

(ל) גמ' במקום חריץ ומקום חריץ חיורא לתותי (3) רש"י ד"ה שהרי וכו׳ חתוך סימנים או צומת הגידין ומתה:

מוסף רש"י

אין אומרים בטרפות זו דומה לזו. ללמד זו מזו, כגון טרפות הכבד מו הריאה, כדאמרינו יטכבי נון הרימה, כדמנורים (עיי לקמן קיא.) וחילופא בכבדא שאין חיות האיברים שהרי חותכה מכאן ומתה חותכה מכאן רחיתה. נחתך בשר רגלים למעלה מלומת הגידין ולא נשבר העלם כשרה, נחתכה למטה במקום לומת הגידין אע"פ שנמוך מכאן טרפה, כדאמרינן לקמן וכן שניטל לומת הגידין, בפרק בהמה המקשה (עו.) ואע"פ שלא נחתך העלם (לעיל מח:). שלפוחית. כל שלפוחית של בוודיו: כני שנפומתו היא וושיא"ה כעין אותה של דג כדאמרינן במס׳ ט"ו (מי) בשליפוחה. גבי כולה עשויה אבעבועות, משובם מוכ"י **מטמאין כבשרן** (לקמן קכב.) לטמא טומאת נכלות הפרסות. מן הארכונה הפרסות. מן המרכונה ולמטה (שם) כעין שחומכין הרגלים וכל חומו העור לך הוח (לקמן קכב.). אל תקניטני. להשינ לי ממנה, (שם). שבלשון יחיד אני שונה אותה כלומר יחידאה היא ולא סבירא לן כותיה (לקמן עד. וכעי"ז פטחים פד.) או:

שיור כסלע: כל העור כולו. כל היכא דמשתייר ההוא כסלע מעלה ארוכה וחוזר כל עורה לקדמותו: חוץ מעור בית הפרסות. מן הארכובה ולמטה דלא הוי עור מפני שהוא רך: ואלו שעורותיהן לבשרן. לענין דמטמאין עורן כבשרן אלמא לאו עור הוא וקחשיב האי בהדייהו בהעור והרוטב (לקמן דף קכב.): אל מקניטני. מאותה משנה: שבלשון יחיד אני שונה אותה. כלומר יחידאה היא ולא קיימינן כוותיה דר' שמעון קתני לה ופליגי עליה דת"ק לא תנא אלא עור שתחת האליה לחודיה: קרבן שנשחט על מנת לאכול הימנו או להקטיר הימנו חוץ למקום אכילתו: פסול ואין בו כרת. לאוכל הימנו כהלכתו. ואם שחטו על מנת לאכול או להקטיר הימנו: חוץ לומנו פיגול וחייבין עליו כרח. האוכל ממנו אפילו כהלכתו ומקרא נפקא לן בפרק שני דובחים (דף כח.).

במחשבת אכילתו כבשר

ובעולה שכולה כליל לא פסלה

מחשבת אכילה אלא מחשבת

הקטרה: איבלים. כפר: עיכום. להביא בסמ״ך: עגל הרך. מפרש בהעור והרוטב (לקמן קכב.) כל זמן שיונק: וכל שמנו הרמים. בהעור והרוטב (שם) לגבי עורות כבשר:

שבלשון יחיד אני שונה אותה משנה ולא בלשון סתם משנה שאני אומר אלעור בן יהודה אמרה (לקמן קבב:). מעור שתחת בפכון יחיד המחשב בדבר שלא דמו להפליטת לעם למשם של החות משקב בל שיחים המהים לקשון היים. בשברו החודה. האלידה. המחשב בדבר שלאן דכרו לאחיל, כגון לאחיל למחר דבר שאין דכרו לכך, בנון אלב, או להקטיר למחר דבר שאין דכרו להקטיר, כגון בשר שלמים וחטאת ואשם ושירי מנחה או עור העולה, אינה מחשבה לא לפסול ולא לפגל עד שישחט לאכול למחר דבר שדרכו לחכול או להקטיר לתחר דבר שדרכו להקטיר, ועור שתחת האליה הרי הוא כבשר ודבר שדרכו להקטיר קריוא ביה אם עולה היא ומועיל לפגל אם הקרבן במחשבת חוץ לומנו, או לפסול במחשבת חוץ למקומו (שם). וחייביץ עליו כרת. האוכל ממנו אפילו בזמנו (שם). וכל שמגו חכמים גבי טומאה. שהוא כבשר, שלא מצינו כאן וישנו בבהמה טהורה (שם).

קרבן

. אלעזר אה בידי כל הבריות). בקייטא אייתי משיכלי כלי חרס חיורי כלומר דקרירי: משיכלי שיחמי (כלומר חרס שורשמין) א איכו זאך ביר כל הבדירות, בקריסה אירוב משפיל כל יחוד הידי בלובו ליחידי משפיל שיחתי הבירוב וחדס שו שבין). כלי חדס דחמימי, דפשור לא ליהוי קדירי לעבל: הגלודה רי מאיר מכשיר מהי גלודה (מליא כולא) כלומר גילדי מלכץ בלעז שלא ישאר עור שלם עליה. ר' יהודה הבשם שהיה מוכר בשמים. ואם נשתייר בה כסלע כשרה כלומר ואם נשתייר בה מעור שלם כשרה או דילמא ברוחב סלע על פני כל השדרה. מקום ראשי פרקים כלומר על פני אוכובה ועל גב הרגל. ניטלו ראשי פרקים כלומר עור שעל גבי פרקים. כל העור כולו מצילין בגלודה כלומר באיזה מקום ישתייר כסלע מציל בגלודה וכשרה חוץ מעור של בית הפרסות דאי בית הפרסות נשתייר כסלע. אין מציל וטרפה מ"ט דעור בית הפרסות דק

וחשוב כבשר. חוץ לומנו פיגול וחייבין עליו כרת דכל חוץ לומנו חשוב פיגול דכ׳ ואם האכל יאכל ביום השלישי לא ירצה המקדיש אותו לא יחשב לו פגול יהיה וגר׳ חוץ לומנו חשוב פיגול. שבלשון יחיד אני שונה אותה כדחזינן דאלעזר בן יהודה איש איבלים א׳ משום ר׳ יעקב דוהו יחיד: